

Όποιος φέρει το Σχήμα, φέρει την Αλήθεια (Ιερομόναχος π. Ιάσων)

/ [Πεμπουσσία](#)

Κάθε μοναχός που βλέπουμε είναι ένας θάνατος και μια ανάσταση μαζί. Οι αρχαίοι λαοί βάζανε σύμβολα πάνω στους τάφους ώστε να οριοθετούν την ιερότητα του χώρου. Ο μοναχός φέρει πάντα το σχήμα που δεν είναι τίποτε άλλο απ' την πλάκα του τάφου του. Κάτω από το σχήμα επίσης ο μοναχός φοράει το ζωστικό, το οποίο κουμπώνει σταυρωτά και σημαίνει ότι ο μοναχός αποφάσισε να σταυρωθεί, να πεθάνει δηλαδή από τούτη εδώ τη ζωή για να βιαστεί να ζήσει την Ανάσταση. Βιαστές οι μοναχοί της Βασιλείας του Θεού. Ο μοναχός βιάζεται γιατί δεν αντέχει, αγωνιά να ζήσει τον Ποθούμενο Χριστό γνωρίζοντας ότι αν πεθάνει πριν πεθάνει, δεν θα πεθάνει όταν πεθάνει.

Στο κόσμο σήμερα όλ' αυτά ακούγονται σαν ταινία τρόμου. Αλλόκοτα για τους καιρούς μας που μιλάνε για ζωή με μοναδική σιγουριά εκείνη του θανάτου. Το σχήμα του μοναχού είναι γιομάτο σύμβολα που θυμίζουν στον μοναχό και στους άλλους, το θαύμα του αναστημένου ανθρώπου που βιάζεται την ατέλειωτη ζωή να ζήσει. Τα σύμβολα λοιπόν δεν είναι ξόρκια. Τα σύμβολα συνοψίζουν ολόκληρη την πίστη μας. Ο μοναχός τειχίζεται με αναλλοίωτη Αλήθεια. Αυτά είναι τα όπλα της πνευματικής ζωής. Ούτε ξόρκια, ούτε μαγγανείες. Αυτά ανήκανε τσ' αρχαίους. Εδώ τα πράγματα περνάνε απ' τον θάνατο για να χαρίσουνε ζωή. Μόνο λοιπόν με ζωή το σχήμα του μοναχού ερμηνεύεται:

Ιησούς Χριστός Νικά, Φως Χριστού Φαίνει Πάσι, Ελένης Εύρεσις Εβραίων Έλεγχος (=ο Τίμος Σταυρός δηλ.), Θεού Θέα Θείον Θαύμα, Τούτο το Σχήμα Δαίμονες φρίττουσι, Χριστός Χάριν Χριστιανοίς Χαρίζει, Τόπος Κρανίου Παράδεισος Γέγονε.

Οι Δαίμονες φρίττουν γιατί όποιος φέρει το Σχήμα, φέρει την Αλήθεια και το κακό την Αλήθεια δεν αντέχει. Μοναχοί ή λαϊκοί για την Αλήθεια ζούμε. Αγώνας Ζωής η κατάκτησή της. Μοναχοί ή λαϊκοί αν έχουμε και ζούμε την Αλήθεια, το ίδιο -κάθε φορά- οι δαίμονες θα φρίττουν. Το κακό δεν θα μας εγγίζει ούτε θα μας αγγίζει.